

Πυρ, γυνή και θάλασσα, τρία κακά μεγάλα λέει ο σοφός ελληνικός λαός. «Ομορφη είναι η γυναίκα/ και η θάλασσα γλυκιά/ η φωτιά στο τζάκι μέσα/ έχει χάρη κι ομορφιά/ μα κι οι τρεις αυτές δεν έχουν/ ούτε μπέσα ούτε καρδιά», μάς λέει το λαϊκό άσμα, όμως μπορούμε να ζήσουμε χωρίς αυτά τα τρία κακά; Δεν νομίζω. Χωρίς φωτιά δεν θα υπήρχε πολιτισμός, χωρίς γυναίκα δεν θα υπήρχε Μάνα και Αδερφή, χωρίς θάλασσα δεν θα υπήρχε καν ζωή.

Ολοι παρακολουθούμε τις τελευταίες μέρες την φρικαλεότητα των πυρκαγιών στη ΝΝΟ και μέσα στα σπίτια μας έχει εισβάλει η δυσάρεστη οσμή από τους καπνούς, αλλά μέσα από τα αποκαΐδια αναδύεται και το άρωμα του πρωισμού, τής αυτοθυσίας των εθελοντών πυροσβεστών. Πολλές φορές οι άνθρωποι αυτοί βάζουν σε κίνδυνο την ίδια τη ζωή τους για να σώσουν ξένες περιουσίες, ενώ την ίδια στιγμή κινδυνεύει το δικό τους σπίτι.

Μέσα στην κόλαση των πυρκαγιών είδαμε πικρά δάκρια ανθρώπων που έχασαν τα πάντα, είδαμε παιδάκια να κλαίνε επειδή έχασαν το σκυλά-

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμια και.. μη

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ ΤΩΝ ΠΥΡΚΑΓΙΩΝ

Ιστορίες πονεμένες, Ιστορίες πρωικές

Ο ΕΘΕΛΟΝΤΙΣΜΟΣ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ

κι τους ή κάποιο άλλο κατοικίδιο ζώο, αλλά ακούσαμε ιστορίες πρωικές, όπως αυτόν που πέθανε από καρδιακή προσβολή ενώ βοηθούσε τούς πυροσβέστες. Είδαμε θύματα τής καταστροφής να ψάχνουν μέσα

στ' αποκαΐδια για να διασώσουν ό,τι αντικείμενο γλίτωσε τη μανία τής φωτιάς, είδαμε πρόσωπα μαυρισμένα από τους καπνούς πονεμένα και καταπονημένα από την μάχη που έδωσαν με τις φλόγες, είδαμε μάνες

που οδύρονταν επειδή δεν γνώριζαν την τύχη των παιδιών τους στα σχολεία, ή ανπουχούσαν για τους συντρόφους τους. Θαυμάσαμε τον συντονισμό στην αντιμέτωπην των στοιχειών τής φύσης από το κράτος και τη σπίριξη των ξεσπιτωμένων από την μεγαλοκαρδία των συνανθρώπων τους. Μα περισσότερο θαυμάσαμε την καρτερία και την ψυχική δύναμη των πυρόπληκτων που έχασαν ανεκτίμητα κειμήλια, αλλά ήταν ευτυχείς που δεν ξάθηκαν ζωές.

Εξάλλου, οι στατιστικές των πυρκαγιών είναι συγκλονιστικές στο μεγέθος τους εκτός από την απώλεια σπιτιών, αυτοκινήτων και άλλων περιουσιών, με την έκταση τής πύρινης λαίλαπας σε εκατοντάδες χιλιόμετρα και μυριάδες στρέμματα που έκαναν τόσο δύσκολη τη δουλειά των πυροσβεστών που ανά πάσα στιγμή, μέρα - νύχτα, 1500 από αυτούς βρίσκονται στην πρώτη γραμμή του πυρός για να σώσουν περιουσίες και ζωές.

Ολοι μας πρέπει να είμαστε ευγνώμονες σ' αυτούς τους ανθρώπους που χωρίς κέρδος διακινδυνεύουν τα πάντα στην υπηρεσία τής κοινωνία μας. Εύγε.

ΣΤΟΝ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ... ΚΟΣΜΟ

Στον δικό τους κόσμο ζουν οι εχθροί τού δικού μας «Κόσμου», που από την περασμένη Παρασκευή πραγματικά τούς τύφλωσε το πάθος εναντίον τής εφημερίδας μας. Ειλικρινά, δεν μπορώ να πιστέψω πώς τότε «έκλεισε» τις πόρτες του «Ο Κόσμος», αφού γνώριζαν πολύ καλά ότι σήμερα θα διαψευστούν πανηγυρικά.

Οι καῦμένοι δεν μπορούν να καταλάβουν ότι «Ο Κόσμος» κέρδισε το σεβασμό τής παροικίας επειδή δεν πουλάει λίβελλο και φύκια για μεταξωτές κορδέλες. «Ο Κόσμος» ενημερώνει αντικειμενικά, σχολιάζει με πολυφωνία και καταγράφει αμερόληπτα την ιστορία ολόκληρης τής παροικίας.

Η μάνα μου έλεγε πως αν άκουγε ο Θεός τα κοράκια δεν θα είχε μείνει γάιδαρος και ο ευσεβής πόθος των κορακιών να κλείσει «Ο Κόσμος» θα έχει την τύχη των κοράκων, όχι μόνο επειδή η εφημερίδα μας βρίσκεται σε τροχιά κάθετης ανόδου, αλλά και επειδή τώρα έχει έναν μόνο ιδιοκτήτη, τον Σπύρο Χαραλάμπους, με σχέδια για ριζικές μεταρρυθμίσεις που θα εξασφαλίσουν το μέλλον της για πολλά χρόνια. Αν δεν μπορούν να το δουν οι εχθροί μας ύστερα από 30 χρόνια ύπαρξης μας, έχουν μεγάλο πρόβλημα και όχι μόνον όραση!

Εμείς σ' αυτό το μετερίζι δεν ενδιαφέρομαστε, ούτε προσδοκούμε να κλείσουν οι άλλες εφημερίδες γιατί προτιμούμε τον ανταγωνισμό, την άμιλλα, για να υπάρχει ένα μέτρο σύγκρισης, ανάμεσα σ' εμάς και τους αντιπάλους μας. Ανάμεσα στην υπεύθυνη γνώμη που προσφέρουμε και τις συκοφαντίες, ανάμεσα στο μήνυμα ενότητας που προβάλλουμε και τα κπρύγματα δικασμού στην παροικία, ανάμεσα στην έντιμη δημοσιογραφία για την οποία είμαστε υπερήφανοι και τον κίτρινο Τύπο.

Γ' αυτό δεν θέλουμε να εξαφανίσουν οι αντίπαλοί μας. Τους θέλουμε

ζωντανούς για να τους βασανίζει κάθε μέρα η ύπαρξή μας!

ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ

Συντηρώντας την παράδοση στην εφημερίδα μας να δημοσιεύσουμε διαφωνίες στα γραπτά μας ακόμη και όταν είναι αιχμηρές, προσβλητικές ή και απειλητικές, την περασμένη Παρασκευή διαθέσαμε δύο ολόκληρες σελίδες για να δημοσιεύσουμε την ευπρεπή επιστολή τού προέδρου τής Κοινότητας, Χάρη Δανάλη, με τη διαφωνία του σε άρθρο μου και την απάντηση τού ταμία, Χρήστου Μπελέρχα, σε ανυπόστατες φρμές για τα οικονομικά τής Κοινότητας.

Στόχος τού άρθρου μου στο οποίο αναφέρόταν ο κ. Δανάλης, δεν ήταν να καταλογίσω ευθύνες σε κανέναν, αλλά να τονίσω ότι κανένας δεν είναι αλάνθαστος, για να σταματήσουν επιτέλους οι αντιδικίες στην Κοινότητα. Γ' αυτό δεν πρόκειται ν' απαντήσω στον πρόεδρο και ν' αρχίσω νέο μέτωπο, αλλά εκείνο που με λύπησε ήταν πως ο κ. Δανάλης δεν μίλησε για την ταμπακέρα, δηλαδή τη συμφιλίωση και την ανανέωση στην Κοινότητα, που είναι το ζητούμενο για την πρόοδο και το μέλλον τού φορέα.

Γνωρίζω, βέβαια, πόσο δύσκολη είναι η συμφιλίωση όταν επί δύο χρόνια οι παρατάξεις διαπληκτίζονται σκληρά και ανταλλάσουν βαριές κουβέντες και μόνο πέντε λεπτά πριν τις εκλογές συζητούν για... συνεργασία, ενώ υπάρχει μεγάλη αντιπαλότητα. Γ' αυτό θα επαναλάβω ότι οι όποιες διαφωνίες θα πρέπει να εκφράζονται με πολιτισμένο τρόπο για να μη θίγεται η αξιοπρέπεια κανενός.

Εξάλλου, επιμένω ότι θα πρέπει ν' αντιμετωπιστεί με επιείκεια η συμπεριφορά των νέων, ακόμη και όταν παρεκτέπονται, γιατί όλοι μας υπήρξαμε νέοι και ατίθασσοι, όλοι μας έχουμε παιδιά που σήμερα είναι έντιμοι παραγωγικοί πολίτες και δεν θα θέλαμε ν' αποκλειστούν επειδή σαν νέοι έκαναν

«αταξίες», ή έστω ήταν αυθάδεις σε κάποιες περιπτώσεις. Είναι τόσο δύσκολο να καταλάβουν όλοι ότι αν δεν προετοιμάσουμε την αυριανή πγεσία τής Κοινότητας, στο μέλλον θα την κυβερνήσουν μέτριοι και άσκετοι; Δεν αντιλέω ότι κάποιοι νέοι ίσως παραφέρθηκαν και τί έγινε; Οι πλικιωμένοι δεν έχουν παραφερθεί ποτέ και έπεσαν από τα σύννεφα; Εμένα να ρωτήσουν που ήμουν μάρτυς στις άγριες συμπλοκές για τη Συμφωνία τής Αθήνας. Ο αναμάρτητος στην Κοινότητα, λοιπόν, πρώτος τον λίθο βαλέτω...

«ΕΙΜΑΙ Η ΜΑΛΑΛΑ»

Η Ευρωπαϊκή Ένωση πριν μερικές μέρες τη 16χρονη Πακιστανή, Μαλάλα Γιουσαφζάι, με το βραβείο Ζαχάρωφ που απονέμει η Ευρωπαϊκή Ένωση κάθε χρόνο για την ελευθερία της σκέψης και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Το βραβείο έχει απονεμηθεί στο παρελθόν στον Νέλσον Μαντέλα και την ακτιβίστρια της Μιανμάρ Αουνγκ Σαν Σου Κι. Η Μαλάλα, που είχε πυροβοληθεί στο κεφάλι από τους Ταλιμπάν λόγω της επιμονής της να έχουν τα κορίτσια ίσες ευκαιρίες στην εκπαίδευση την ημέρη της 28 Δεκεμβρίου 2012 και με το Βραβείο Σιμόν ντε Μποβουάρ για την ελευθερία των γυναικών, ίδιως όταν αυτή απειλείται. Ήδη, έχει τιμηθεί με το πρώτο στη σειρά πακιστανικό βραβείο για την Ειρήνη και ήταν υποψήφια και για το Νόμπελ Ειρήνης.

Η επιτροπή που αποφάσισε να τιμηθεί με το Βραβείο Σιμόν ντε Μποβουάρ τη Γιουσαφζάι γράφει ότι: «θέλει να συνεισφέρει να κινητοποιήσει τη διεθνής αλληλεγγύη, να επαναβεβαιώσει τα γυναικεία δικαιώματα διεθνώς, να εγγυηθεί την ασφάλεια των αγωνιστριών που διατρέχουν θανάσιμο κίνδυνο, τέλος να υπερασπιστεί στο πλευρό τους την ισότητα και την ειρήνη». Η Μαλάλα Γιουσαφζάι, 15 ετών, έγινε διάσημη γράφοντας στη διάρκεια του 2009 σε μπλογκ (που έχει σχέση

με το BBC): «για τις ωμότητες που διαπράττουν οι Ταλιμπάν», στο Σουάτ στο Βορειοδυτικό Πακιστάν.

Η γερμανική Ντόιτσε Βέλε έγραψε τον Ιανουάριο φέτος ότι η Μαλάλα είναι η πιο φημισμένη έφηβη στον κόσμο και η φωτογραφία της στόλισε την πρώτη σελίδα τού περιοδικού Time, που την χαρακτήρισε σαν ένα από τα 100 άτομα με την μεγαλύτερη επιρροή στον κόσμο.